Уважаеми читатели,

Вие държите в ръцете си осмия брой на училищния литературен алманах, в който са публикувани най-интересните и оригинални творби на учениците от СОУ"Неофит Рилски", гр.Твърдица, създавани в часовете по български език и литература през учебната 2011/2012 година.

Алманахът се състои от три рубрики - „Истински вълшебства", „Прочетено в ученически тетрадки" и „Предчувствие за лято", които съдържат есета, приказки, стихотворения, пътеписи и трансформиращи преразкази.

За някои от учениците това е първа изява, а други имат публикации и в предишните алманаси, участия в литературни конкурси на общинско и регионално ниво. Въпреки малкия жизнен и естетически опит на авторите, всеки читател би могъл да открие активна жизнена и естетическа позиция в текстовете на младите творци. Тази позиция е заявена ясно и категорично – обич към родината, традициите, природата и изкуството. Създаденият художествен свят от авторите е изпълнен с най-прекрасни багри, звуци и аромати. Този свят е одухотворен, озарен от любовта, надеждата и добротата.

Поздравявам всички автори, участвали в алманаха, както и учителите по български език и литература в нашето училище, които успяват да поддържат жива любовта на възпитаниците си към писаното слово и да им помагат да развиват талантите си.

Желая на всички нови творчески успехи!

Петранка Минчева
Директор на СОУ "Неофит Рилски"

Марияна Юнгарева - IIIа клас

Петра Маринова Пъстракова,
Родена на 2.09.1998г. в гр. София.
Ученичка от VIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

КЪМ РАЙСКОТО ПРЪСКАЛО
(Пътепис)

Много са щастливците, които са сбъднали мечтата си да се докоснат до магията на падащата от високи скали вода. С гордост мога да кажа, че и аз съм от тях! Завиждах на Алеко, че е успял да пропътува Атлантическия океан и да види Ниагарския водопад, но когато поразгледах в познатия на всички мои връстници "Чичко Гугъл", се оказа, че и в България има какво да се види. Най-много ме впечатли водопадът Райското пръскало.

Потърсих и други ентусиасти и любители на екстремните преживявания сред природата. Успях да открия няколко момичета и момчета, които бяха готови за цял ден да се откъснат от града и своите компютри. Събрахме се десетина души последователи на призива "Опознай родината, за да я обикнеш!". Приготвихме се и в уречения ден потеглихме.

Беше слънчево утро в началото на пролетта. Пътувахме с влак до Калофер. Макар че това превозно средство не се ползва с особен авторитет, то все пак дава възможност да се пътува малко по-спокойно: багажът ти е до тебе, но не ти пречи; можеш да станеш и да се разходиш из вагона; ако няма пътници, като Бай Ганьо можеш да се излегнеш и да се унесеш от еднообразното тракане на колелата по релсите; можеш дори да почетеш или пък просто да помечтаеш.

Пътувахме в общ вагон (това ми напомни за Алековия пътепис "До Желюша с говежди вагони", но не чак толкова трагично). Както и да е! Това не беше толкова важно, защото ние нямахме търпение да стигнем до Калофер. Край прозорците на вагона ту подтичваха зелени борове, ту бавно се изнизваха зелени поляни, покрити със златни минзухари, между които срамежливо надничаха синеоки теменужки. Отдясно планинските вериги все още бяха покрити със сняг, който нямаше намерение скоро да освободи върховете от своята ледена прегръдка.

Влакът беше от така наречените "бързи", но на нас ни се струваше, че се влачим през Розовата долина. Най- после някой

възкликна: “Ето го връх Ботев! След малко пристигаме!”. Всички устремихме поглед нагоре. Припомнихме си всичко, което знаехме за него.

Гара Калофер. Колелата изскърцаха остро, влакът изсвири и спря. Нетърпеливо нарамихме багажа си и слязохме. Посрещна ни нашият планински водач. Той ни обясни как трябва да се придвижваме в планината, какво можем да правим и какво не бива да се случва. Ние не обичаме много наставленията, но го изслушахме, като гледахме да не разбере, че сме разсеяни. Чудехме се как може да повтаря всеки път едно и също при срещата си с всяка нова група туристи.

Най-после потеглихме в колона към чудния водопад. Някои го наричат Калоферско пръскало, но аз предпочитам названието Райско пръскало, защото красотата в природата може да бъде свързана само с рая. Отправихме се към местността Паниците, която е на четири километра от гр. Калофер. Там започва националният парк “Централен Балкан”. Маршрутът към водопада беше маркиран, като имаше поставени табели и указания къде се намираме. Преходът до него продължи около четири часа, защото не искахме да бързаме. Погледът ни не можеше да се насити на красотата около нас. Отблясъците на снега ни заслепяваха, но нямахме намерение да спираме за повече от две-три минути почивка. Глътка въздух, парченце ябълка или шоколад и отново напред (по-точно: нагоре). Крачим по пътеката и всеки иска пръв да зърне най-високия водопад на Балканския полуостров - цели 124, 5 метра. Дори само този факт ни караше да се гордеем, че след около час ще се присъединим към многобройните почитатели на природния феномен.

Все по-близо усещахме студения дъх на старопланинския гигант. Водачът ни предупреди, че наближаваме подножието на връх Ботев. Навлязохме в природния резерват със страховитото име Джендем. Една рекичка, родена от милувката на слънчевите лъчи по заснеженото чело на върха, си беше проправила път през преспите и бързаше надолу, за да се слее с Бяла река.

Усещахме вълнението, което ни подсказваше, че сме близо. До нас достигаха човешки гласове, изпълнени с възторг. Ускорихме крачките си. В дъното на поляната съзряхме хижа “Рай”. Пред нея имаше опънати двадесетина палатки. Много туристи бяха вперили поглед някъде нагоре. Търсеха ли нещо? Не, вече го бяха открили! От отвесните скали встрани от хижата се спускаше прозрачен поток. Ето го! Райското пръскало! Наистина, може би само в рая е възможна такава красота. Макар че в ранна пролет водопадът не е най-пълноводен, със страшна сила се спускаха ледените води, които връх Ботев изпращаше на хората, за да ни напомни колко сме малки и незначителни.

Лъчите на мартенското слънце, все още неуверено в силата си, се опитваха да си играят с водните пръски и да нарисуват дъга. Ние стояхме,

затаили дъх, проследявайки с поглед водните струи, които се разбиваха пред нас.

Малко са местата, от които струи такава магия и очарование. Чувствата и емоциите от една подобна среща с нещо толкова истинско, но в същото време и някак нереално, не могат да се опишат с думи, могат само да се изживеят.

И отново се сещам за Алеко. И аз като него бих възкликнала: “Какво? Швейцария ли?”. Българи, опознайте България!

Доника Жекова Желкова,
Родена на 17.06.2000г. в гр. Сливен.
Ученичка в V а клас на СОУ “Неофит Рилски”.
В алманаха публикува за четвърти път.

ЗИМА

Сиво е небето.
Подухва вятър в нощта.
Огъва клони и дървета,
събаря птичите гнезда.

Сняг се сипе от небето.
Посипва майката Земя.
Покрива улици и къщи.
Изтрива всякаква следа.

Отнякъде се чуват стъпки.
Затихват бързо в снега.
Остават само бели преспи
да радват детските сърца.

ЕДИН ВЪЛШЕБЕН СВЯТ

Как ли ще изглежда светът, ако всички бяхме вълшебници? Дали всеки ще мисли само за себе си? Ето какво ще направя аз: ще направя така, че в природата да няма вредни вещества. Всички хора ще са добри и няма да правят лоши неща. Сираците от домовете ще настаня в приемни семейства. Построени ще бъдат много училища, детски градини и много площадки за игра. Пострадалите от наводнения, бури и земетресенията ще приютя в други семейства и ще поправя къщите им. На децата ще подаря много играчки, а на възрастните – това, от което имат нужда.

Това ще е един чуден, вълшебен свят, в който всички ще са щастливи.

ИСКАМ ДА ПОРАСНА

Всяко дете иска да порасне. Това исках и аз, докато не разбрах, че няма по-хубави дни от ученическите. Разбрах го по време на лятната ваканция. В края на учебната година ние мислим за предстоящата ваканция, а после се чудим кога ще дойде 15 септември. Да!

Всички уроци са трудни, както и тестовете. Когато учим, си мислим дали точно нас ще изпитат. Притесняваме се да не получим слаби оценки. Искаме да стигнем до 12 клас и край. Когато обаче свършим училище ни липсват учителите, съучениците и класната стая. Затова нека да не бързаме и да се наслаждаваме на ученическите дни.

МЕЧТА

Всеки човек има мечти. Някой мечтае за нов телефон или колело. Моите мечти са много, но аз ще ви разкажа само една.

Моята мечта е да построя аквапарк и да пускам всички хора в него. Много ще е интересно! Ще има един огромен слон - пързалка. Децата ще се качват по опашката му и ще се спускат по хобота. Ще има кафе бар, в който масите ще се въртят непрекъснато. Вечер ще има дискотека и караоке бар. Ще има клоун и писта за каране на колела и детски акумулаторни коли. Но все пак това е една мечта, която може да бъде осъществена.

Пенка Стефанова Маринова,
Родена на 05.04.2000г. в гр. Сливен.
Ученичка от VБ клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

ВЕЛИКДЕНСКО ОГЪНЧЕ В ШЕПИТЕ СИ НОСЯ

Една нощ, в навечерието на Великден, всички хора бяха на църква. Настроението бе добро. След малко всички заизлизаха със свещи и се поздравяваха с думите „ Христос Воскресе" и „ Воистина Воскресе". Аз не бях чувала тези думи. Не след дълго всички си отидоха по домовете, а светлините изгаснаха. Задуха пролетен вятър.

Тръгнах по тясна горска пътека. В гората бе тъмно, пусто и страшно. Но изведнъж, в края на гората видях една светлина и се затичах към нея. Тя светеше, а не угасваше, топлеше, но не ме изгаряше. След малко тя потегли още по-навътре в гората, а аз я последвах. Тя ме отведе до една къща и ме накара да почукам. И когато го направих, тя изчезна. Отвътре излезе една старица и ме покани да вляза. Влязох и тя ме нагости с курабии, яйца и козунак. Облече ме топло и ме изпрати. А аз й благодарих.

Разбрах каква е била магията на тази светлина - да направим добрина!

Милена Златанова Златева,
Родена на 9.03.2000г. в гр. Сливен.
Ученичка от VI б клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ВЕЛИКДЕНСКО ОГЪНЧЕ В РЪЦЕТЕ СИ НОСЯ

В нощта преди Великден аз и моите приятелки ходихме на църква. Когато всички ритуали свършиха, си тръгнахме. Нощта беше тиха, нямаше мъгла. Звездите бяха ярки и блестяха силно, както никога.По пътя си говорехме за идния ден, но всъщност се чудехме защо звездите са такива и ги гледахме в захлас. Разделихме се - всяка пое своя път. Останах сама. Вървях, вървях и видях, че зад един храст имаше ослепителна светлина. Имаше огън, които гореше, но нито изгаряше, нито се усилваше. Тръгнах към него, а колкото повече вървях, все повече гъсти мъгли надвисваха над мен. Докато вървях, се спънах и паднах. Ръката ми попадна в огъня. Побързах да я дръпна, за да не се опаря, но не усетих нищо. Докоснах огъня отново, а той обви ръката ми и се пренесе в нея. Докато се прибера, огънчето си стоеше в шепите ми и не променяше формата си. Стигнах до вкъщи, мама се показа и попита какво има, а аз й казах, че великденско огънче в ръцете си нося. Докато дойде мама, огънчето изгасна и от него не остана и следа.

Константин Светланов Маринов,
роден на 9.06.2000 г. в гр. Сливен.
Ученик в VI б клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

В ЕДНА ЛУННА НОЩ

Двамата приятели Зик и Франк вървели по пътечка от блестящи и искрящи камъчета. Приказвали си колко много звезди има в нощното небе. Едното момче казало, че има хиляди. А другото казало, че има повече от сто милиона звезди в небето. Говорели за Луната: колко е голяма, красива, как свети, почти колкото Слънцето.

Ненадейно Зик изтървал телефона си. Започнали да обикалят, да го търсят, лутали се насам-натам, но все не успявали да намерят пътя през тъмната гора. Отдалечили се без да искат от пътеката, а нощта била много тъмна и страшна. Луната видяла тази случка и веднага се извъртяла, за да огрее мястото. Двете момчета били много щастливи, защото били намерили телефона.

Те продължили да вървят и видели падаща звезда. Бързо си пожелали нещо и то не след дълго се сбъднало – да са здрави, умни и добри деца, с широки сърца и да правят добрини.

Людмил Вихъров Абас,
Роден на 04.09.2000г. в гр. София.
Ученик от VБ клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за четвърти път.

В ЕДНА ПРЕКРАСНА ЗВЕЗДНА НОЩ

В една звездна нощ се събудих от ярка светлина. Отидох до запотения прозорец и видях как Луната украсяваше небето. Малките палави звездици блещукаха край нея и като че ли я разпитваха за Земята и хората.

Една мъничка звездичка полетя надолу към Земята, сякаш нямаше търпение да я разгледа.

Като я видях, затворих очи и си пожелах добротата да влезе в сърцето на всеки един човек. Тя да е като песен, която всички слушат или да е филм, който всички гледат. На лицето на всеки човек да има огромна усмивка, която да огрява и стопля деня ни.

Излязох навън. Хванах падащата звездичката в малката си ръка. Тя ме погледна с големите си златни очи и ми каза:

-Твоето сърце е много добро. Ти не поиска нищо за себе си. Затова аз избрах да дойда при теб. Сбъдването на твоето желание не зависи само от теб и мен. Запомни, че ако искаш нещо много силно, трябва да вярваш, че някога то ще се сбъдне – утре или след много години.

В момента не разбрах какво искаше да ми каже звездата. Прегърнах я силно до сърцето си. Стана ми мъчно за нея, защото никога повече нямаше да блести на нощното небе. Върнах се в леглото. Потънах в дълбок сън.

На следващата сутрин звездичката я нямаше сякаш се беше сляла със сърцето ми. Тогава разбрах нейните думи, че сбъдването на моето желание зависи от всички нас - хората.

Жаклин Николаева Стоянова,
Родена на 12.05.2000г. в гр. Сливен.
Ученичка в Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ЛИСТАТА

Шумко и Шушка искаха да паднат от дървото, защото техният приятел Шишко бе паднал. Те започнаха да се люлеят на клончето за да паднат, но нищо не стана.

В една съботна вечер задуха силен вятър. Двете листенца се откъснаха и леко се отдалечиха от дървото.

– Хей, Шушке, накрая паднахме! – рече Шумко.

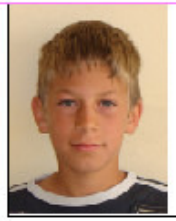
– Да, наистина е хубаво! - каза Шушка.

На другата сутрин, когато брезата видя, че Шумко и Шушка ги няма, много се разстрои, защото те бяха единствените листа по клоните й. Тогава един голям пън й каза:

– Ей, бреза, не жали! Те отидоха при Шишко! Той стана покрив на мравуняка и дом на една мравчица. Шушка помогна на една муха като загъна нея и децата й, а Шумко е голям юнак, покри цели две тревички!

Когато брезата чу тези думи, се зарадва много и заспа спокойно, защото знаеше, че са направили добро и ще дойде пролетта.

Илиян Станимиров Станев,
Роден на 10.06.2000г. в гр. Сливен.
Ученик от Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за четвърти път.

АКО СЪМ ВЪЛШЕБНИК

Ако съм вълшебник,
щях до Марс да излетя,
що да не и на Венера
да се приземя.
Ще приличам аз на мистър Сенко,
що да не и на Астор,
ще си махам аз главата,
ще си режа и краката,
шапка невидимка щях да имам
и лицето си да скривам.
Ще направя тъй,
че слоновете да се изпарявят,
а хиените от смях да се изчервяват,
Зайковците Байковците от капелата да вадя
и децата да се смеят за наслада.

Диана Красимирова Димитрова,
Родена на 12.07.2000г. в гр. Сливен.
Ученичка в Vб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

НОВИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА МИКИ МАУС

Един ден Мики Маус извикал своите приятели Мини, Дейзи, Гуфи, Плуто и Доналд.Този ден бил Коледа. Те се събрали, за да пишат писма до Дядо Коледа.

Изведнъж къщата леко се разтресла. Те си помислили, че е белобрадият старец. Излезли навън, но не бил той. Било просто едно малко джудже, което дошло да поиска помощ от Мики, защото шейната на Дядо Коледа се била счупила на една висока планина.

Взели писмата си и потеглили със самолета. Доналд бил някога пилот, но в този ден ги сполетяла беда, защото небето било обвито в гъста мъгла, която им пречела да виждат пътя. Приятелите извикали своя вълшебен приятел Отудълс, който им помагал в беда. Той донесъл един прожектор, с който осветили пътя.

Не след дълго стигнали до Северния полюс и се зарадвали колко много сняг има там. Но радостта им била кратка, защото в този момент свършило горивото на самолета и Мики приземил машината успешно. Тогава видели страшната планина, до която трябвало да стигнат, и започнали да тичат към нея. Снегът започнал да става все по-дебел и не могли да вървят повече. Отново извикали приятеля си Отудълс, който им донесъл ски. Започнали да карат и стигали все по-близо до страшната планина. Минали дебелия сняг. Дошли джуджето и неговият елен. Вързали шала на джуджето за елена и той започнал да ги дърпа до върха на планината.

Най- после стигнали до планината.Срещнали се с Дядо Коледа и много му се зарадвали. Проблемът бил, че юздите на шейната се скъсали. Отудълс отново дошъл и носел лентички, с които завързали юздата. Смелите приятели се отправили с шейната да спасят Дядо Коледа. Качили се на поправената шейната и си отишли у дома.

Когато се прибрали вкъщи, повикали отново Дядо Коледа, понеже той им обещал да дойде и да раздаде желаните подаръци на всички. А Доналд имал цял списък с подаръци.Получил всички, до един, защото помогнал на Дядо Коледа да стигне навреме до всички деца по света.

НОВИТЕ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА МИКИ МАУС

Един път, както Мики Маус стоял в къщата си, при него дошла Мини. Казала му, че Гуфи го нямало. Помислили, че се е изгубил в горичката.

Взели кучето Снупи и отишли в гората. Там Снупи душил по земята, но не доловил миризмата на стопанина си. Питали птичките, катеричките, зайчетата, но никой не бил виждал техния приятел .

След това отишли при патока Доналд и го питали, дали знае къде е Гуфи . Той отвърнал,че не знае. Заедно го търсили до смрачаване.

Вечерта отново се върнали в къщата на Гуфи , за да огледат пак. От мазето се чуло чукане . Дотичали до мазето и що да видят, Гуфи забивал пирони в една дъска. Правел маса.

Снупи го близнал и радостно залаял. Разказали му, че са го търсили цял ден. После всички се засмели и се върнали по домовете си.

Людмил Вихъров Абас

МИКИ МАУС

Преди една седмица Мики Маус станал с настроение за приключения. Свикал приятелите си Гуфи , Плуто , Дейзи , Доналд и Мими.

Тръгнали из града. Взели със себе си и Маус помощника. Докато се разхождали из парка, видели едно дърво, а в клоните му нещо мяукало. Мики веднага извикал Маус помощника. Той им бил приготвил бинокъл , който можел да вижда дори и през най-гъстата гора. Те видели едно малко котенце, качено на най-високия клон на дървото. Започнали да мислят как да го свалят на земята. Тогава Гуфи се сетил,че със стълба ще може да го достигне, понеже имал дълги ръце.Така и станало.

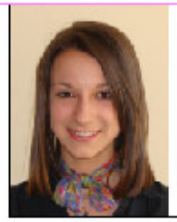
След като свалили изплашеното животинче, го завели в дома на Мики Маус.Нахранили го, окъпали го, грижили се за него, докато един ден Плуто донесъл вестника с уста , а там пишело,че котенцето било издирвано. Дори била обявена награда от сто лева за човека, който го намери! Мики веднага се обадил на номера , който бил изписан - 0883540999.

Стопанката веднага отишла при Мики, за да си вземе котенцето.Тя дала парите на Мики и си взела любимеца. Била толкова щастлива, че забравила да благодари на Мики.

Вечерта с парите Мики извел своите приятели на ресторант и то не какъв да е, а китайски.

Константин Светланов Маринов

Радосвета Иванова Геофиева,
родена на 27.04.1997г. в гр. Сливен.
Ученичка в VIIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за пети път.

МОЯТА МЕЧТА
(Есе)

И ето - с всяка изминала година моята мечта се променя.

Да! С всяка следваща година аз виждам своя свят и своя живот толкова красиви, толкова вълнуващи...

С всяка изминала година се променям и виждам не само цветните бонбони и розовия памук в живота, а и тъмните места, през които трябва да премина, за да стана човек. Дори понякога трябва да бъда сама в трудностите, за да разбера грешките си и да се опитам да съм по-добра.

През тази година настъпиха толкова промени в живота ми! В него навлязоха толкова специални хора, но и напуснаха официално хора, които съм мислила за приятели. Точно това промени мен и моята мечта.

Аз искам да бъда добра, да живея там, където съм желана, за да помагам. Мечтая да съм с най-любимите си хора, които няма да ме наранят. Искрено мечтая да се науча да обичам и най-малките неща, защото съм убедена, че щастието не е в грандиозните планове за бъдещето ни, а във вярата, че днес ще се справим с трудностите, днес ще си преборим и днес ще обичаме истински.

ЛЮБОВТА
(Есе)

Какво е за мен любовта? Това е неописуемо чувство! Тя ни дава много красиви и приятни моменти, но и наранява.

Вълшебство е да се влюбиш за първи път! Това е приказка! За първи път усещаш, че не си сам, че можеш да бъдеш подкрепен от някого, на когото да разчиташ винаги. Просто невероятно!

Любовта е непредвидима. Както в началото на приказките е неясно накъде отива всичко, така и в любовта. Не знаеш какво да правиш, дали си сгрешил в избора си и това те плаши.

В моменти на разочарование изпитваш толкова болка и гняв от човека до теб, но думите, прошепнати в ухото ти „съжалявам", „прости ми" „обичам те", казани толкова искрено, отмиват като дъжд страданието и идва спокойствие.

Любовта е съчетание от обич, болка и щастие. Любовта е изпитание.

Мартнела Петрова Караиванова,
Родена на 25.12.1997г. в гр. Стара Загора.
Ученичка от VIIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ЛЮБОВТА

(Есе)

Любовта е смисълът на живота ни. Колкото и трудно да е за някои да възприемат истината, това е факт. Любовта е нещо изключително, нещо красиво, нещо различно. Разглеждайки чувството любов, ние осъзнаваме, че обичаме хиляди малки и големи неща. Любовта връща усмивката на лицето ни. Смисълът й за всеки от нас е различен. Любовта е чисто съвършенство или реалност, път, който всеки от нас трябва да измине, и да успее да преодолее трудностите. Това, което искам да кажа е, че за любовта няма думи, тя е толкова силна, че не можеш да спреш да мислиш и говориш за съществуването й. Любовта към даден човек може да ни накара да вярваме в неща, които преди са ни се стрували невъзможни. Невъзможно няма. Затова няма и невъзможна любов. Любовта е способна да промени настроението ни, да ни накара да вярваме, че можем да променим живота си. Магията на любовта оцветява света и му дарява онази топлота, която стои в сърцата ни цял живот, която ни кара да живеем и мечтаем.

Даниела Петрова Табакова,
Родена на 16.11.1997г. в гр. Сливен.
Ученичка от VIIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ХАРЕСВАЛИ МИ ИЛИ НЕ МОЯ КЛАС

(Есе)

Седем години от живота ми в училище преминаха в един хубав клас.

Винаги съм харесвала класа си. Градът ни е малък, всички хора се познаваме и с тези мои съученици сме заедно от детската градина.

От тази година харесвам още повече новия си клас.

В началото класът ми имаше проблеми, но всички заедно ги преодоляхме. Ние се чувстваме като братя и сестри и почти през повечето време сме заедно.

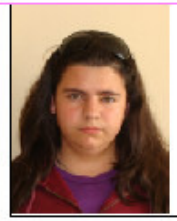
Случвало се е да се бием и караме помежду си, но бързо сме забравяли проблемите и приятелството ни е продължавало.

Харесвам много класа си, но понякога има моменти, в които не мога да възприема поведението на някои.

Не ми харесват няколко неща в класа. Първото е, че не учим достатъчно, а второто, че нямаме дисциплина. Но всичко се променя. И ние ще се променим и ще сме по-послушни и няма да има противоречия и спорове всеки час.

Харесвам класа си, защото често се събираме по повод или дори без поводи. Много сме близки помежду си. Помагаме си по всяко време. Редовно се чуваме по телефона. Ходим си на гости.

Хубав е нашият клас. Иска ми се такъв да остане до нашето завършване. Заедно да изкараме бала си, за да имаме повече весели и незабравими мигове.

Михаела Валентинова Бозева,
Родена на 24.02.1999г. в гр. Сливен.
Ученичка от VIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

ОМРАЗАТА

(Есе)

Мразя е силна дума, предизвикваща негативност у човека. Да мразиш е да наказваш себе си, да губиш времето си и да проявяваш злоба. Никога не съм мразила никого и нищо. За мен има неща, които харесвам, които обичам и които не харесвам.

Искам да кажа на хората, които губят времето си с това да мразят, че по този начин превръщат себе си в негативни същества и така в крайна сметка намразват всичко, дори и себе си, като така губят смисъла на живота им. Те губят истинската си същност някъде в пространството и заменят своята личност с нещо тъмно и грозно, замъгляващо съзнанието и цялостното им мислене.

Реших да напиша това есе поради все по- нарастващата човешка омраза в света, в който живея. Иска ми се да можеше да я изчистя и да останат само хубавите чувства и чистотата на човешката обич. Всеки може да бъде щастлив, независимо от всичко, но за тази цел едно от нещата, които трябва да изкорени от себе си, е омразата. Тя само го дърпа надолу и го кара все повече да се отдалечава от истинското си аз.

Омръзна ми от побоите, палежите и всички злини, които се случват. Искам всичко това, целият негативизъм в живота ни да си отиде! Не мразете! Ако има фактори, които ви дразнят, просто ги игнорирайте и ви гарантирам, че животът ви ще стане по- хубав. Ако някой ви мрази, не се смущавайте и не му обръщайте внимание – това е единствено за негова сметка. Ако позволявате омразата да ви накърни, тогава ще бъдете засегнати! Не отвръщайте на злото със зло, на войната с война, на омразата с омраза! Отвръщайте на злото с добро, на войната с мир, на омразата с любов и помогнете поне мъничко светът да се изчисти от огромната си мръсотия: лъжата, омразата, двуличието, егоизма, насилието и всичко, което прави живота ни труден!

И няколко думи към мразещите:

Защо мразите? Какво и кого мразите? Или истината е, че мразите себе си? Е, мразете ако искате…коя съм аз да ви кажа? Мразете и мен, и всичко, но трябва да знаете какво правите на себе си и на околните! А

тези, които мразят мен, трябва да знаят, че не могат да ме засегнат, аз ще продължавам да стоя с високо вдигната глава и ще продължавам да обичам, да им бъда контрапункт, противоположност и сякаш напук на всичко около мен, ще бъда себе си, ще бъда чиста и обичлива, светла и усмихната…както винаги!

Елена Иванова Димитрова,
родена на 04.08.1994г. в гр. Сливен.
Ученичка в в XI клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за пети път.

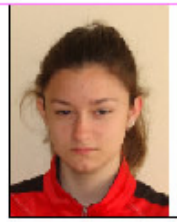
ГНЯВ, ПРИСМЕХ И УПРЕК КЪМ ДЕФОРМАЦИЯТА НА МОРАЛНИТЕ ЦЕННОСТИ В МОЕТО СЪВРЕМИЕ

В днешно време моралните ценности остават на заден план. Все повече и повече хората обръщат внимание на материалното, забравяйки, че то е нещо относително, временно и постижимо. Можем да се гневим, да се присмиваме и да упрекваме морално деформиралите се хора, но трябва да се замислим дали и ние не сме като тях. Много лесно е да упрекнем някого, но не защото сме против нередностите, които върши, а просто защото сме ядосани, че той постига повече от нас, нарушавайки закона.

Оглеждайки се около себе си, аз виждам мнозина, чието богатство са единствено парите. Доволни от материалностите около себе си, те отблъскват хората и живеят сами. Прави са били старите хора, които са казали: "Властта и парите развращават човека". За жалост от ден на ден все повече хора са готови да излъжат, да предадат приятел или да сторят куп мерзости, но да се докопат до място, от което да трупат пари и безброй богатства .

Жалко е, че в днешно време дори и децата не са невинни, а днешните родители се радват повече на материалните успехи и моралните падения на децата си. Жива е и днес мисълта на Диоген: "Народ имаше много, но хората бяха малко".

Всички хора се раждат еднакви, а после обстоятелствата и родителите ги променят. Много се надявам на промяната. С надежда очаквам времето, когато човекът ще осъзнае, че моралът е ценност, че умът е по- важен от тялото, а над всичко в този живот стоят приятелството, любовта, уважението.

Диана Динкова Желева,
родена на 17.05.1996г. в гр. Сливен.
Ученичка в IXа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за пети път.

„ВЯРАТА Е ЖИВА ПРЕДСТАВА ЗА ОНОВА,
ЗА КОЕТО СЕ НАДЯВАМЕ,
И РАЗКРИВАНЕ НА ОНОВА, ЩО СЕ ВИЖДА."

Апостол Павел
(Есе)

Вярата е част от мен. Тя е връзката между мен и хората, които обичам и уважавам. Аз вярвам в приятелството и разбирателството. Всичко това дава смисъл на живота и прави хората щастливи. Вярвам, че за да бъдеш достоен човек, трябва първо да уважаваш достойнството на другите хора. Само когато подхождаш с доброта и готовност да бъдеш толерантен към вярата и мечтите на другите, тогава можеш да откриеш в тях дори и приятели.

Аз не вярвам в парите и луксозните предмети, които са идоли на нашето съвремие. Чрез тях хората стават завистливи, безчувствени към съдбата на нещастните хора. Вярвам и в човешката чувствителност, в това, че егоизмът е най-страшният враг на човечеството. Вярвам също, че все още има добри хора, които са готови винаги да протегнат ръка за помощ. Това е жест, който носи надежда, предизвиква любов и вяра. Показва, че сме проводници на доброто, че сме разумни, чувствителни и можем да бъдем приятели.

Моята вяра е в това, че ще срещна повече протегнати ръце за помощ и самата аз ще подавам ръка на другите. Това дава смисъл на живота ми. И мисля, че винаги ще вярвам в доброто.

Десислава Иванова Денкова,
родена на 19.12.1996 г. в гр. Стара Загора.
Ученичка в в IXа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за четвърти път.

„ВЯРАТА Е ЖИВА ПРЕДСТАВА ЗА ОНОВА,
ЗА КОЕТО СЕ НАДЯВАМЕ,
И РАЗКРИВАНЕ НА ОНОВА, ЩО СЕ ВИЖДА."

Апостол Павел
(Есе)

Вярата е нещо свещено, нещо свято, на което се уповаваме. Тя ни дава сили и вдъхновение в добри и лоши моменти. Тя върви ръка за ръка с надеждата.

Вярата е крепяла духа на нашите прадеди и е давала смелост по време на войни и боеве. Вярата е крепила и продължава да крепи духа на всеки българин.

Често вярата е спасение, защото болният от най- страшната болест човек успява да оздравее, благодарение и на вярата си.

Вярата е нашето спасение в днешния живот. Тя дава надеждата на старите, че доброто предстои, а ние, младите, очакваме бъдещето си с убедеността, че ще подредим по- хармонично, по- успешно и справедливо живота си.

Вярата е нещо, което не можем да видим или пипнем. Тя живее само в душите ни. Човек не трябва да се отказва от мечтите си, колкото и трудно да е постигането им, колкото и непосилна да е битката с изпитанията.

Ивелина Георгиева Иванова,
Родена на 6.08.1996г. в гр. Сливен.
Ученичка от IXа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

НА КОГО И ЗАЩО МОГА ДА ПРОСТЯ

(Есе)

Всички хора грешат. И то постоянно. А получават ли и трябва ли да получат прошка? Трябва ли да простим? Някои хора смятат, че да простиш е слабост и дори са на мнение, че само силен човек може да прощава слабостите на другите. Често пъти пък се чудим дали не прощаваме на този, който не заслужава или просто не иска да получи нашата прошка! И отново се питаме слабост ли е да простим? Едни го правят, защото твърде лесно се примиряват с чуждите грешки, а други са твърде непримирими и строги дори и към най-дребните грешки. Ако обаче не прощаваме на този, който е сгрешил, може би той няма никога да се разкае истински. Но не може просто да казваме „няма значение", без да сме чули поне едно извинение, което всъщност не е кой знае колко много. Може ли опрощението да е сила? Да, може! Не е лесно да преглътнеш грешката на някого, било то в името на приятелството или просто заради добрите взаимоотношения. Макар и обидата да остане у нас, сгрешилият ще се чувства по-спокоен, ще му е по-леко на душата. А заслужава ли го той? Поставете се на негово място! Представете си, че вие волно или неволно, мислейки, че правите нещо добро, направите някому зло. Няма да се успокоите, докато не получите прошка.

Но в случаите, когато грешките станат система, трябва да бъдем силни и да покажем на другия, че е преминал границата и трудно може да му бъде простено.

И така, грешката и прошката са взаимно свързани. Човек, прощавайки, може да сгреши и докато греши – да прости.

ДОСТАТЪЧНО ЛИ Е ДА ОТМЪСТИШ ?

Какво е отмъщението? Ответна реакция при причиняване на зло, желание за мъст.

Да простиш или да отмъстиш – вечният въпрос?!

Аз съм попадала в такава ситуация. Беше преди няколко години и борбата у мен продължи много месеци наред. Всичко започна като нараняване или отхвърляне, за да прерасне за кратко в омраза и неприязън. Знаех, че трябва да простя и да забравя , но когато видех хората, които ме бяха наранили, ужасните спомени се връщаха и аз исках да избягам, колкото може по-далеч. Знаех, че трябва да простя, но не можех. Самонавивах се, че ще ги понасям и уважавам, но не се получаваше. Молех Бог да отмахне негативното, но не ставаше.

Да простиш означава да забравиш, но е трудно да простиш, когато раната не е заздравяла. Прошката е милост – да не „дадеш" на другия това, което е заслужил. Прошката е освобождение и изцеление.

Аз вярвам, че хората не са тези, които да отмъщават, Господ си знае работата, той забавя, но не забравя. Хубаво е да видиш врага на дъното и то повален от самия теб, но и не трябва да забравяме, че всичко се връща.

Аз съм на мнение, че трябва да прощаваме и да имаме търпение, защото Господ ще ни възнагради.

НА КОГО И ЗАЩО МОГА ДА ПРОСТЯ

(Есе)

Да простиш на някого е все едно да започнеш отначало. Изгуби ли се веднъж доверието в даден човек, трудно се възстановява.

Аз бих простила на всеки, но нищо няма да е както преди. Бих простила на приятел, защото разбирам, че няма безгрешни хора. Бих простила на любимия човек и на родителите си, защото те са винаги до мен и желаят моето добро.

Понякога, опитвайки се да помогнем на любимия човек, ние го нараняваме. Според мен не трябва да се месим в живота на другите.

Човек като мен би простил всичко. Вътре в мен обаче нещо ще ми напомня, че този човек ме е наранил и ще се опитвам да го държа далеч от себе си.

Диана Динкова Желева

Пепа Георгиева Нурева,
Родена на21.02.1996г. в гр. Казанлък.
Ученичка от IXа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

НА КОГО И ЗАЩО МОГА ДА ПРОСТЯ?

(Есе)

Това е една много сложна, но и същевременно много интересна тема. Тя показва чувствата и характерите на хората, показва как би реагирал всеки един от нас в дадената ситуация.

Аз бих простила на хората, които обичам и държа на тях, защото ме е грижа какво мислят и чувстват те. Бих им простила почти всичко. Може би не бих простила изневярата, но досега не съм попадала в такава ситуация, затова поставям многоточие. Явно бих реагирала в момента.

Всеки трябва да мисли позитивно и да бъде широко скроен, да се научи да прощава и обича, да прави добро, защото само така може да очаква да го споходят хубави неща. Трябва да бъдем оптимисти, за да живеем по-спокойно, да гледаме ведро напред и така животът ще бъде по-хубав.

Да простиш означава да запомниш, че никой не е съвършен, че всеки прави грешки, дори когато се опитваме да сме честни, че всеки от нас казва неща, за които после съжалява.

Прошката не означава потискане на гнева и раздразнението, а напълно освобождаване от тях. Всеки човек трябва да прощава.Това е християнска традиция, датираща от векове, която нашите прабаби, баби и родители спазват в църковния календар.

В църковния календар прошката се свързва с „Неделя сиропустна"- последният ден преди началото на Великия пост. Идеята е, че преди началото на този най-важен за християнството пост, човек трябва да е простил и да е получил прошка от ближните си. Всъщност традицията, свързана със Сиропустната неделя, е преди всичко знак - опрощението трябва да е неотменима част от духовния живот на християнина във всеки един момент.

ДОСТАТЪЧНО ЛИ Е ДА ОТМЪСТИШ?

(Есе)

Какво е отмъщението? Това е възможност да покажеш силата и надмощието си над останалите или просто начин да се отвърне на несправедливостта. Отмъщението е отчаяният опит човек да открие загубеното си достойнство. То се ражда тогава, когато сме засегнати от чужди действия и сме склонни да се упаваме на надеждата, че ще се отървем от злото със зло.

Когато сме наранени, ограбени и унижени, ние се изпълваме с желание за отмъщение, копнеем да причиним страдание, поне на половината от нашето, искаме да видим чуждата болка.

В трагедията „Електра" главната героиня открива смисъла и целта на живота чрез жаждата за мъст. За разлика от нея, брат й Орест е раздвоен, нерешителен и много пъти се разколебава.

Когато насочва меч към майка си, желанието му да й причини болка изчезва, остава само синовната обич и милосърдие. При Електра нещата не стоят така. Тя е непоклатима и решителна, възприема отмъщението като единствен изход.

Когато двамата убиват майка си, разбират, че отмъщението не е достатъчно, то не донася желаното удоволствие и облекчение. Те разбират, че убийството на една убийца не може да им върне мечтаната хармония. Извършеното отмъщение ще преобърне завинаги живота на двамата и ще остави трайни последици.

За мен да отмъстиш в името на всичко не е достатъчно. Ние, хората, не сме безгрешни и всички правим грешки, затова никой не може да ни съди за постъпките ни.

Според мен Електра и Орест правят голяма грешка, макар, че Клитемнестра убива баща им, те нямат право да отнемат живота й по този начин. Електра е заслепена от гнева си и не може да й прости.

Отмъщавайки на злото със зло, ние се превръщаме в олицетворение на всичко онова, което отричаме и считаме за грешно.

Кристиян Петков Драганов,
Роден на 10.03.1999г. в гр. Стара Загора.
Ученик от VIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за четвърти път.

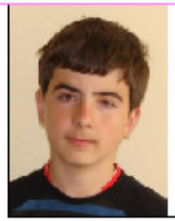
УРОК

(Трансформиращ преразказ от позицията на случайния пътник, "Урок" от Иван Вазов)

Трамваят спря за минута сред полето, където започваха новите градини и летни колиби. Едва успях да се кача. Настаних се до един човек с вид на немец, който учтиво се поотмести. Срещу нас седяха три дами: едната беше стара, а двете – по-млади, сухички, бледни, чернооки, облечени в модни летни премени. Те се намръщиха. Явно съседството с мене им бе неприятно – може би защото бях облечен вехто и бедно, лицето ми бе небръснато, а прахът по дрехите ми издаваше, че се бях занимавал с полска работа. Четиримата ми спътници, изглежда, бяха заедно.

Едната дама се обърна към господина и го покани да се премести при тях, като говореше на немски. Той се усмихна и напомни, че уж са привърженици на демокрацията, и не се премести. Тоя лек укор под формата на шега накара дамата да се усмихне кисело. Другата избъбри сопнато по немски, че съм простак, който не знае, че тук е първа класа, а свободни места има във втора.

Аз седях безстрастно и мълчах, като гледах настрана, към полето. Дамите хвърляха към мене презрителни погледи. Веселият немски разговор, който вероятно бях прекъснал, продължи чак до Павлово. Там трамваят спря и аз слязох. В този миг дамата, която ме нарече "простак" изпусна червеното си чадърче и то падна на земята. Наведох се и го дадох учтиво, като и казах натъртено на немски език да си го вземе. Младата българка беше като тресната, пое чадъра си, но забрави да ми благодари, защото тя и другарката й потънаха в смущение и срам.

Мартин Михов Петков,
Роден на 19.06.1998г. в гр. Сливен.
Ученик от VIIб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

УРОК

(Трансформиращ преразказ от позицията на немеца, "Урок" от Иван Вазов)

Това се случи в София през един летен ден. Аз и три дами българки пътувахме с трамвая за Княжево. Бяхме заели места на два чина в първи клас, обърнати един към друг. Освен нас в открития вагон пътуваше и един господин, седнал на съседния чин, с лице към мене. Той явно се наслаждаваше на чудната панорама и не сваляше очи от вълшебната гледка. Аз проведох кратък разговор с кондуктора, защото знаех сносно български, но моите познати предпочитаха да разговаряме на немски. На родния си език те говореха само на бялото кученце, което играеше в краката ни, и с възрастната дама.

Трамваят спря за минута сред полето, където започваха новите градини и летните колиби на софиянци. Един българин се зададе тичешком и едва свари да се качи. Аз се поотместих учтиво и той се настани до мене. Беше възстар човек с почерняло от слънцето и отскоро небръснато лице, по дрехите му, бедни и вехти, личеше, че се беше занимавал с полска работа. Моите спътнички се намръщиха, подразнени от това съседство, и едната ме покани да се преместя при тях. Аз останах на мястото си. Само се усмихнах и напомних, че уж бяхме за демокрацията. Моите думи причиниха досада на госпожицата и тя направи кисела усмивка. Другата избъбри на немски, че този човек е простак, който не знае, че за хора като него има места във втора класа на трамвая.

Нашият весел разговор продължи. Дамите хвърляха презрителни погледи към българина. Той седеше безстрастно и мълчеше, гледайки настрана, към полето. Пристигнахме в Павлово. Трамваят спря. Човекът слезе, но младата дама, която го нарече "простак", изпусна червеното си чадърче. Той го вдигна и учтиво и го подаде, като и каза натъртено на немски да го вземе.

Госпожицата пое чадъра си тресната и забрави да му благодари. Тя и другарката и потънаха в срам и смущение. Аз напразно се опитвах да ги извадя от това неудобно положение и да завържа отново разговор, но до самото Княжево те останаха мълчаливи и със зачервени лица.

Иветина Пенчева Колева,
Родена на 22.11.1998 г. в гр. Сливен.
Ученичка от VIIб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

УРОК

(Трансформиращ преразказ от позицията на младата българка, "Урок" от Иван Вазов)

Това е една случка, за която не искам да си спомням. Беше през един летен ден. Аз и две мои бризки пътувахме с трамвая за Княжево. Едната от тях беше млада, а другата – възрастна. Придружавахме наш приятел немец. Ние бяхме седнали в първи клас на поткрития вагон, на единия от чиновете, които са обърнати със седалките си един към друг. Освен нас във вагона пътуваше още един българин, който гледаше панорамата. Ние седяхме гърбом към него. Немецът беше срещу нас и през цялото време водехме оживен разговор на немски. Тъй като той знаеше доста добре български език, размени няколко думи с кондуктора. Аз и моята приятелка говорехме с удоволствие и гордост на немски език. На български се обръщахме само към по-възрастната ни спътница и към бялото кученце, което си играеше весело в краката ни.

Трамваят спря за минута сред полето, там, където започваха новите градини и летните колиби. Един българин тичешком се зададе оттам и едва свари да се качи в трамвая. Седна при немеца, който се поотмести учтиво. Ние се намръщихме, защото това съседство ни бе неприятно. Човекът беше възстар, с почерняло от слънцето и небръснато лице, облечен с вехти и бедни дрехи, по които беше останала пръст. Личеше, че се е занимавал с полска работа. Моята приятелка покани немеца да се премести при нас, но той се усмихна и и напомни, че уж сме били привърженици на демокрацията. Аз избъбрах сопнато на немски, че тук е първи клас, а свободни места има във втори. Нарекох човека "простак".

Продължихме пътуването, но ние все хвърляхме презрителни погледи към българина. По този начин искахме да му отмъстим за невежливостта. Веселият ни немски разговор продължи до Павлово. Там трамваят спря. Българинът слезе, но в този момент аз изпуснах червеното си чадърче и то падна на земята. Човекът, когото преди малко бях нарекла "простак", го вдигна и ми го подаде учтиво, като ми каза натъртено на немски да си го взема. Аз бях като тресната. Поех чадъра си и забравих да благодаря. С моята другарка потънахме в смущение и срам. Немецът напразно се опитваше отново да завърже разговор, но до самото Княжево останахме мълчаливи. Усещах, че лицето ми гори

Светлана Георгиева Кунева,
Родена на 12.06.1999 г. в гр. Сливен.
Ученичка от VIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за четвърти път.

ЗАЩО ОБИЧАМ МОЯТА РОДИНА?

(Есе)

Обичам моята родина, защото тук съм се родила, тук съм изрекла първите си думи. Обичам я заради красотата на природата – необятните планини, нежните цветя, зелената и свежа трева, красивите песни на птичките, чистия и свеж въздух, синьото и сякаш безкрайно море…Обичам я заради приключенията, които няма да забравя, и за хубавите моменти, които съм имала в моя град, в моята страна. Обичам я и винаги ще я обичам, където и да съм, каквото и да правя. Все пак приятелите ми са тук, всички, които ме обичат и държат на мен. Не бих заменила родината си за никоя друга, защото за мен тя е специална и неповторима. Никоя друга не може да се сравни с нея.

МОЕТО УЧИЛИЩЕ СЛЕД 50 ГОДИНИ

Училищата след петдесет години със сигурност ще се променят. Училището от 2062 година няма да е същото. То ще бъде много по-голямо и няма да има недостиг на стаи. Промените ще са много, но най-съществените ще са, че дъските и чиновете ще са с електронно покритие. Тестовете също ще се попълват електронно. По-лесно ще е както за учители, така и за ученици. В час по география картата ще променя мащаба си. По физическо салоните ще са с много фитнес уреди. В близост до фитнес салоните ще има душове. През междучасията ще могат да се играят компютърни игри. Компютърната зала ще има изключително мощни компютри за бързата работа на учениците.

Аз смятам, че всичко изброено е възможно и днес, но не и в България. Нашата страна трябва да се развие още и да достигне висотата в технологиите и икономиката на по- развитите държави.

Доника Жекова Желкова

Елин Динков Вълев,
Роден на 3.07.2000г. в гр. Сливен.
Ученик в VБ клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ЧОКО И ДЖИНА

Чоко е една дебела, пухкава котка, сива на цвят. Мяукаше малко странно, но ние свикнахме. Той излизаше извън нас и се биеше с други котки. От тези битки той получи много рани на ухото и гърба. Винаги е много гладен. Мърка заблуждаващо, за да го пуснат, а после отива в кухнята. Някой път ни ядосва с мяукането си. Пада много смешно на земята, когато се глези.

Джина е едно малко, бяло, пухкаво кученце. Тя е много дружелюбна. Обича да лае котките, но не ги напада, защото е добро куче. Не може да прави номера, но ние си я обичаме.

За съжаление тя изгуби окото си, докато се биеше с чуждите котки.

За мен тя е най-доброто куче.

АЗ И ЛЯСТОВИЧКАТА

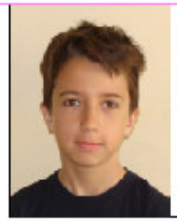
Мина зимата. Снегът се стопи. Мечките и таралежите се събудиха в гората. Долетяха птичките от юг. Всичко разцъфна.

Един ден видях една лястовичка. Ту кацаше на къщата ни, ту излиташе. Качих се на покрива и видях, че тя носеше клечки и кал. Разбрах, че прави гнездо. До вечерта го беше направила. Без да забележи птицата, сложих слама в гнездото, за да й е меко и топло през нощта. Лястовичката легна в гнездото. След няколко дни пак отидох на покрива при гнездото и видях, че лястовичката не е сама. Тя мътеше яйца. Често ходех да я наглеждам.

В началото на лятото се излюпиха малки, голи лястовичета. След няколко седмици майка им започна да ги учи да летят.

Когато моите приятелчета тръгнаха на юг, тъгувах много, но знаех, че няма да ме забравят и следващата година ще се върнат пак в старото гнездо на нашата къща.

Людмил Вихъров Абас

Грегор Николаев Колев,
Роден на 9.08.2000г. в гр. Стара Загора.
Ученик в Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

МОЯТА РУМЯНА

Моята Румяна е нашата котарана
тя е поспаланка и голяма мързеланка
с котешките си очи зелени
вечно вперена е в мене,
чака аз да я нахраня,
да я гушна и да я погаля.
Аз Румянка я наричам
и много, много я обичам.

КОТЕНЦЕТО МАЦЬО

Един ден котето Мацьо видя мишка пред своята къщичка и я подгони. Докато тичаше след нея, тя се скри в една дупка. Мацьо чакаше цял ден мишлето, което се казваше Джери, да излезе от своята дупка. По едно време Джери подаде муцунката си от дупката, но уморен от чакане, Мацьо беше заспал.

Мишлето взе бучка сиренце, бутна нарочно мустака на котето и се шмугна бързо в дупката си. Мацьо се събуди и се огледа наоколо. Не видя никого и пак заспа.

На сутринта Мацьо чакаше Джери да се покаже и той да го хване. След час мишлето се показа и Мацьо го хвана. Той започна да се подготвя за обяд и сложи Джери между две филии. Преди да отхапе, дойде неговата стопанка. Тя го попита какво прави. Докато Мацьо и неговата стопанка, леля Лони говореха, Джери ухапа котарака по лапичката и се шмугна в своята дупка.

Мацьо се разочарова и заспа.

Илиян Станимиров Станев

Пламена Панайотова - IIа клас

Иван Пенчев Петков,
Роден на 9.09.2000г. в гр. Стара Загора.
Ученик от Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

АКО ЛЯТОТО БЕШЕ БЕЗКРАЙНО

(Съчинение)

Какво би станало, ако лятото беше безкрайно? Може би щеше да бъде забавно. Щях да играя от сутрин до здрач с моите приятели. Бих бил малък археолог, за да изследвам природата и нейните красиви местности, за да я опозная по-добре. Щях да помагам на тате в неговата работилница за дървени материали. Всяка сутрин бих разхождал Морис, защото обича зелена трева. Аз и моето семейство бихме могли да ходим на море всеки месец. Бих правил оригами постоянно, защото така се научавам да правя красиви неща. Обичам лятото, но този сезон трябва да си има край, защото започва училище, а то ме учи на много полезни неща.

Затова лично аз предпочитам лятото да не е безкрайно.

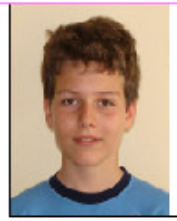
АКО ЛЯТОТО БЕШЕ БЕЗКРАЙНО

(Съчинение)

„Ако лятото беше безкрайно!" – това си мечтае всяко дете в началото на новата учебна година. Някои мечтаят да играят винаги с приятели, а други да са винаги на море.

Аз мечтая да си направя кола за сладолед и заедно с моите приятели да обикаляме света. На всички хора ще раздаваме вкусен разхлаждащ сладолед. Ще обиколим всяко кътче на земята, за да видим всичките нейни красиви лица, за да опознаем животинския и растителен свят на всички континенти. Ако лятото беше безкрайно, безкрайни щяха да са и игрите на всички деца. Но дали все пак нямаше да ни бъде мъничко тъжно за класните стаи и училищното звънче?

Доника Жекова Желкова

Мартин Руменов Баяджиев,
Роден на 3.04.2000г. в гр. Сливен.
Ученик от V а клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

АКО ЛЯТОТО БЕШЕ БЕЗКРАЙНО

(Съчинение)

Ако лятото беше безкрайно, много деца по целия свят щяха да са щастливи и весели, защото игрите и много други забавления ще са безкрайни. Всички деца, живеещи в големите градове, щяха да са постоянни гости на баба и дядо. Там ще срещнат нови приятели или ще отидат при старите си. За повечето деца това ще бъдат едни страхотни мигове. Всичко казано е прекрасно, но това би ни отдалечило от времето, прекарано в училище. А без наука децата няма да могат да развиват света напред.

АКО ЛЯТОТО БЕШЕ БЕЗКРАЙНО

(Съчинение)

В един слънчев ден от лятната ваканция отидохме с брат ми Алек при леля в Стара Загора. Същата вечер тя ни заведе на цирк.

Представлението беше много интересно. Имаше клоун с оранжева коса, шарени дрехи и червен нос, жонгльори, акробати, дресьори на животни.

Най-забавното и запомнящо се беше изпълнението на семейство тигри – баща, майка и техният син. Малкото тигърче имаше най-големите и топли кафяви очи и поглеждаше публиката радостно и закачливо. То изпълняваше всички команди на дресьора с лекота и финес. Трудните номера изпълняваха неговите родители. Накрая тигърчето се поклони и тупна с лапа.

След цирка двамата с брат ми бяхме много щастливи и развълнувани. До късно с леля си говорихме за цирковото представление и най- вече за малкото усмихнато тигърче.

Останахме при леля цял месец. Запознахме се с децата от квартала. Бързо се сприятелихме и играхме, играехме по цял ден. Вечер не ни се прибираше вкъщи. Наближи края на ваканцията и трябваше да се връщаме в Твърдица. Тогава си пожелахме лятото да е безкрайно и да е пълно с игри.

Людмил Вихъров Абас

